

سرکوب ابدی

شورای سردبیری



«نوشتار صورت ویژه ای از گفتار است که با ابهامی حساب شده آنچه هست و آنچه باید باشد را شامل می شود: نمود عینی قدرت؛ وظیفه نوشتار اینجا، این است که حيله گرانه واقعیت را به شکلی دگرگون شده بنمایاند: کارگران حق طلب همیشه «خلال گر» و اعتصاب شکنان «کارگران آرام» نام می گیرند.»

رولان بارت

مردمان سالخورده روستایی سرزمین بی مرز من، ترجمان ژرف ترین خواسته های جمعی، پایان جهان و پایان فرهنگ و تمدن را به مثابه یک «کمدی انسانی» به نظاره نشسته اند و بر حس تأثر آنان رنج بارترین دردهای کنونی جهان نقش بسته است. آن هنگام که ایدئولوژی بورژوازی می رفت که به خود ابعادی جهانی بخشد و حاکم بی چون و چرای جهان شود، عذاب هایی را که گذار به تولید سرمایه داری برای آنها در پی داشته و تباهی معنوی و اخلاقی عمیقی را که ضرورت این گذار است، بر اعماق خویش حس کردند و تنها تسلاهی آنها اما، نویسندگانی بودند که توانایی آنان به کالا، به موضوع سوداگری و سود آوری برای سرمایه داری تبدیل شده بود.

و جهان سرمایه داری ماهیت سرکوبگر و ابدی واژه «تظم» را ...



طرح: علی مغربی، نگاه تازه

نگاه تازه

سال اول (هفتم)

شماره ۲

زمستان ۸۷